

Operatie geslaagd, patient niet overleden

door Drs. Claudia Verhoeff, dierenarts

De schrik van de buurt is doodziek en ik ga een echo van zijn buik maken om een diagnose te stellen. Zwarte kater Tricker van ruim veertien jaar staat bekend om zijn vechtlust, maar sinds een paar dagen is hij hondsberoerd. De laatste tijd valt hij af, heeft geen energie meer, braakt vaak, hij heeft een dofte vacht en mijn collega heeft een grote harde bult in zijn buik gevoeld.

Op de echotafel is Tricker bepaald niet angstaanjagend. Ik krijg zelfs een kopje van het timide hoopje kat dat lusteloos voor zich uit kijkt. Ik scheer zijn buik kaal en smeer die in met echogel. In het midden van de buik constateer ik een compacte massa van zeker 5.5 cm doorsnede met een vochtrand eromheen van 1 cm. Het lijkt Tricker geen pijn te doen, hij ligt uitgeput in het echokussen. Zoals altijd bij de verdenking van een nare tumor ga ik op zoek naar uitzaaingen in de lever en in de lymfeklieren. Ik vind ze gelukkig niet. Als de kater weer overeind zit overleg ik de verschillende opties met de bezorgde eigenaresse. Ik kan een proeflaparotomie doen, dat is een kijkoperatie waarbij de buik geopend wordt tijdens algehele narcose. Als het me lukt om de tumor te verwijderen en als er niet alsnog zichtbare uitzaaingen zijn zal die missie wellicht slagen. Maar als het tegenvalt, de tumor niet te verwijderen is of er uitzaaingen blijken te zijn, zal ik Tricker niet meer wakker laten worden en zal een abrupt afscheid volgen. De andere optie is doorverwijzing naar de specialisten in Amsterdam of Utrecht, waar ze biopsieën kunnen nemen van de tumor van Tricker om te kijken wat het precies is. Zelfs het maken van een CT-scan is niet heel ongebruikelijk meer bij huisdieren.

De eigenaresse kiest voor de veiligste en laatste optie. Ze gaat zelf een afspraak maken.

De volgende middag staat Tricker weer op het spreekuur ingedeeld bij mij. Het gaat helemaal niet goed. Hij heeft hoge koorts. De bult lijkt ineens veel groter geworden te zijn. De eigenaresse ziet de doorverwijzing niet meer zitten en we besluiten om de volgende ochtend vroeg gelijk de proeflaparotomie te doen. Het wordt alles of niets. Met tranen in haar ogen komt ze Tricker de volgende ochtend brengen. Het was ongetwijfeld een slapeloze nacht en er volgen spannende uren. Eerlijk is eerlijk, de zogenoemde proeflap eindigt in de meeste gevallen in euthanasie. Samen met de assistente leg ik alles klaar voor de operatie en breng Tricker in slaap met de eerste injectie. Hij krijgt een buisje in zijn keel zodat we de veilige gasnarcose kunnen toepassen. Als ik de buik open is de oorzaak van de koorts me gelijk duidelijk. Er stroomt troebel stinkend vocht uit de buikholte en er zijn veel verklevingen. Na even zoeken vind ik een indrukwekkend gezwel en probeer deze uit de buik te halen.

De massa is zeker zo groot als een mandarijn en ik moet even goed kijken en zoeken langs alle kanten waar deze vanuit gaat. De tumor blijkt om de darm te zitten of gaat van de darm uit, ik kan het niet met zekerheid zeggen. Maar er is wel duidelijk een buikvliesontsteking gaande en ik zie ook darminhoud, dus de darm is beschadigd. Er zit niets anders op dan een flink stuk darm weg te halen inclusief de tumor maar niet voordat ik voor zover mogelijk zeker weet dat er geen uitzaaingen zijn. In dat geval is verder opereren zinloos. Na de buik gespoeld te hebben met warm fysiologisch water inspecteer ik de lever en de lymfeklieren. Schoon!

Een uiterst zorgvuldig klusje begint. Ik zet twee grote tangen aan weerszijden van de tumor op de darm, zodat er geen darminhoud meer via de tumor de buik ik kan lekken. Dan begin ik één voor één alle bloedvatjes af te binden die naar de tumor lopen en dat zijn er nogal wat. Gelukkig is Tricker mooi stabiel onder narcose, de bewakingsapparatuur houdt de ademhaling, hartslag en temperatuur in de gaten en de assistente controleert hem ook nauwlettend terwijl ze me van

alles steriel aangeeft. Het lukt me om de tumor helemaal vrij te maken en dan snijd ik de darm aan beide kanten van de tumor door. Ik leg de tumor met zeker 15 cm darm in een schaalje en dan begin ik aan de moeilijkste hechtingen om de darmdelen weer aan elkaar te hechten. Ik leg de beide uiteinden tegen elkaar aan en hecht eerst de ene helft van boven tot beneden en daarna de andere helft na omdraaien. Kleine steekjes met dun hechtmateriaal, niet te strak maar ook niet te los, zo'n 2 millimeter van elkaar en voorzien van stevige knoopjes. Dit gaat goed! Als alle knoopjes geplaatst zijn haal ik de tangen weg en controleer of de darminhoud niet tussen de hechtingen door kan komen. Ze blijven prachtig droog. De darm komt weer mooi op gang, hij gaat weer flink bewegen.

We spoelen de buik nog een keer na en ik leg de darm weer netjes terug in de buikholte, overdek hem met het buikvlies en hecht de buik weer goed dicht. Tricker krijgt antibiotica en de sterke pijnstillers werken al goed als hij langzaam wakker wordt.

Daarna snijd ik de tumor open in het bakje en zie dat deze uitgaat van de darmwand. Ik spoel hem uit onder de kraan en vanwege de omvang snijd ik een representatief stukje af om op te sturen naar het laboratorium. Ik maak ook wat foto's die ik 's avonds naar een goede vriendin wil sturen die patholoog is. Want zoiets bijzonders zie ik niet vaak. Ik bel de eigenaresse en vertel over de voorlopig goede afloop van de operatie.

De komende dagen wordt het nog spannend om te kijken of de darmhechtingen het houden, want de meest gevreesde complicatie is darmnaadlekkage. Tricker mag aan het einde van de dag naar huis om te herstellen. 's Avonds app ik de foto's van de tumor naar mijn vriendin die ze zelfs nog met haar vriend, eveneens patholoog bespreekt. Ze vrezden beiden hetzelfde: het beruchte maligne

lymfoom, één van de meest kwaadaardige aandoeningen bij katten.

Toch knapt Tricker geleidelijk aan op. Hij barst zelfs van de honger! Op de tweede dag springt hij thuis al op het aanrecht. En op de derde dag heeft hij een eerste perfect gedraaide drol, wat een vreugdedansje van mijn kant oplevert. Acht dagen later krijg ik de uitslag van het laboratorium en komt Tricker voor de hechtingen. Met Tricker gaat het nog steeds de goede kant op. Maar de eigenaresse springen de tranen in de ogen als ik het slechte nieuws van de uitslag vertel. Maligne lymfoom. Om meer zekerheid over de gemiddelde overlevingstijd te krijgen is een extra kleuring nodig. De eigenaresse wil het niet weten, dus ik vertel het haar niet. Maar het is 1½ of 3½ maand gemiddeld, afhankelijk van het type lymfoom. Althans, volgens de statistieken. We spreken af dat Tricker af en toe op controle komt. Om hem te wegen en zijn buik te voelen. Want als het weer mis gaat dan houdt het op voor hem...

Twee weken later is Tricker flink aangekomen, glanst zijn zwarte vacht weer en

is hij ondanks zijn ruim veertien jaar weer de buurtkatten uit de tuin aan het meppen. Ooit zwaargewond in het asiel binnen gekomen, een dubbele longontsteking overleefd, diverse vechtwonden gehad en al eens eerder dacht de eigenaresse afscheid te moeten nemen toen een gewel onder de tong weggehaald werd. Tricker heeft er mailing aan. Zijn beste en enige kattenvriendje werd een halve meter verder verorberd door een grote hond. Katten hebben negen levens wordt beweerd. Hoeveel zou Tricker nog over hebben?

Een paar weken later behandel ik een gewonde kat. Ik vertel de eigenaresse dat ik denk aan bijtewonden veroorzaakt door een andere kat. "Oh maar dan weet ik wel wie het is", zegt ze, "dat is die zwarte kat van de burens, het schijnt dat die uit de doden herrezen is."

Alkmaar Noord DIERENARTSEN PRAKTIJK
www.dierenarts-alkmaarnoord.nl

